

NEBOTIČNIK

Zgodbe sveta, ki se dotikajo neba

V nebotičniku vrvi od zgodb, ki bivajo sočasno, se odvijajo sočasno, a so neodvisne ena od druge. Ali pa mogoče niso čisto neodvisne in so prepletene z nevidnimi nitmi in dihajo isti zrak, se gibljejo v istem prostoru. Se medsebojno oplajajo in napajajo. Stopnišče in dvigala so krvni obtok, preko katerih se izmenjave dogajajo; preko katerih življenje vstopa in izstopa od enega k drugemu.

Zgodbe povezuje duh časa - premešan in nor, absurden čas, ki izrisuje karakterne poteze oseb in družbe, ki jo posamezniki s svojim bivanjem gnetejo v velik *beat* globalne celote.

Deset zgodb sveta se dotika neba, vsaka na svoj univerzalen način.

Zgodbe s svojimi dramskimi osebami

KOLEBNICA

PUNČKA, namišljena deklica in ČARLI, 15 letnik

TREBA JE BEŽATI

NINA, mala deklica in FRINIK, fant, ki nenehno beži

MATERINA SKRB

LUCIJA, ženska, ki se iz neznanih razlogov nenehno jezi in KARLOTA, italijanska varuška

SREČANJE V DVIGALU

MARKO, zdravljen odvisnik, 17 let in BARBARA, histerična ženska srednjih let

BODYBUILDER

ANDREAS, bodybuilder in ŠPELA, plačana morilka

DRUŽINSKI NESPORAZUM

ZOJA, slavna pop pevka in MARJETA, intelektualka ter VANGA, vedeževalka

NEZEMLJANKA PRED VRATI

NEZEMLJANKA v prosti interpretaciji in SOFIJA, najstnica, ki je blestela v plesu, zdaj na antidepresivih

ZLOBE NI NIKOLI DOVOLJ

ALENKA, direktorica družinskega podjetja in MAJA, njena hčer na poletnem delu

ŠEF

EMA, radovedna najstnica in SALVATORE, mafijski šef

MODNA REVIJA

SALVATORE, mafijski šef in **ŽANA, ANUŠA, SALVATORE, NAPOVEDOVALKA**

PUNČKA: Nebotičnik je svet v malem. Vse zgodbe sveta prebivajo v njem. Zunanji opazovalec vidi samo v nebo stegajočega se velikana, na katerem se v jutranjem soncu bleščijo nešteta okna. Če ti zunanost nebotičnika ponuja klopco, na katero lahko nasloniš težo svojega telesa, se, mimoidoči, za hip ustavi, sedi nanjo in zazri se v gmoto pred seboj. ... Daj, postoj! ... Klopca je prav tukaj, tik pred vhodom. Le pogumno! Sedi za trenutek nanjo ... in ... opazuj. Mogoče te visoki nebotičnik potegne v svoje utripajoče drobovje. Kdo ve? ... Hm? ... Mogoče pa tudi ti prebivaš v njem?

PUNČKA in ČARLI

(Čarli skače čez kolebnico in se pogovarja sam s seboj. Vsaj nam se zdi tako, da se pogovarja sam s seboj. V resnici se pogovarja s svojo namišljeno prijateljico.)

ČARLI: Ej ti, tamala! To, da živiš v glavah ljudi je tvoj poklic ali samo konjiček?

PUNČKA: *(ga samo gleda in nič ne odgovori)*

ČARLI: Ne, samo vprašam, veš. Me zanima. Nič osebnega.

PUNČKA: *(ga gleda)*

ČARLI: Če živiš samo v moji glavi, ti je najbrž dolgčas. Cel dan z mano. Nič kaj takega se mi ne dogaja. V bistvu živim živi dolgčas.

PUNČKA: Nisem samo pri tebi. Še pri eni puncici sem, ker samo pri tebi, bi mi bilo res dolgčas. Spiš, ješ, hodiš v šolo in skačeš kolebnico. Kako lahko cele dneve skačeš kolebnico? Ne preneseš imena – saj veš katerega? - in ker vsi tvoji kolegi to vejo, tega imena nihče ne omeni. Pa prav to bi bilo zabavno, da bi nekdo omenil to ime in jaz bi končno lahko videla, kaj se s tabo zgodi, ko ga zaslišiš. ... Mogoče prav nič! In to hočem ugotoviti.

(Čarli skače čez kolebnico in šteje. Punčka ga nemo opazuje.)

ČARLI: Kdo pa je ta punca, pri kateri si?

PUNČKA: Vedeževalka je.

ČARLI: Jo poznam?

PUNČKA: Mogoče.

ČARLI: Kakšen odgovor pa je to? Mogoče. Ali ja ali ne! Ti bi pa to morala vedet, saj živiš v moji glavi.

(Punčka ga samo opazuje in se mu pridruži pri skakanju s kolebnico.)

ČARLI: Kako je pa v njeni glavi? Podobno kot v moji ali je v njeni kaj drugače?

PUNČKA: Pri njej ni nikoli tako mirno kot pri tebi. Ves čas dogaja. Včeraj jo je po 10 letih obiskala sestra, pevka. Dan ni bil hec. Komaj sem držala ritem. Danes mi ustreza, da je torek in, da sem pri tebi. Malo počitka.

ČARLI: Pevko, ki ima sestro vedeževalko poznam tudi jaz. Sem hotel bit njen fant, pa se ni znala odločit ali bi bila moja punca ali bi raje počakala, da kakšen boljši pride mimo.

PUNČKA: Ja, mislim, da poznavata eno in isto osebo.

ČARLI: V Vangini glavi si?!

PUNČKA: Ja.

ČARLI: Mi lahko poveš, kaj dela zdaj?

PUNČKA: Saj veš, da ne. To so zaupni podatki. Lahko me dobi policija za varovanje podatkov. In potem sem nasrkala. Ne dobim več službe. Nikoli več.

ČARLI: A ne, ne, potem me pa ne zanima. Ne predstavljam si, kaj bi počel brez tebe.

PUNČKA: Skakal bi kolebnico, dokler se ne bi mrtev zgrudil na tla.

ČARLI: Najverjetneje.

PUNČKA: A veš, da so sestre odkrile nezemljanko v našem nebotičniku.

ČARLI: Ne! Noro! Kaj pa tu počne?

PUNČKA: Ne vem.

ČARLI: Pa splazi se v njeno glavo. Ti to znaš.

PUNČKA: Se ti zdi to dobra ideja?

ČARLI: Najboljša ever!

.....

PUNČKA: Harry Potter.

Čarli se prične izjemno čudno vesti. Mogoče malce spominja na nezemljanko. Obnaša se kot, da bi bil poblaznel. Ne vemo, ali skače, ali tolče s kolebnico ob tla ali lovi punčko, ki domuje v njegovi glavi. Napad je nekontroliran. Punčka resno motri dogajanje, zdi se, da je njeno opazovanje že skorajda znanstveni preizkus.

V vsem dogajanju smo mogoče spregledali kreaturo, ki je nema in vse skupaj opazuje. Stanovalci nebotičnika zaznajo rahel, skoraj nezaznavni potresni sunek. Ne menijo se zanj.

NINA in FRINIK

FRINIK: *(ves zadihan priteče v sobo, v kateri se igra mala deklica. Deklica ga gleda.)* Si sama? Ni nikogar? Je varno tukaj? Vhodna vrata so zaklenjena? ... Ti sploh znaš govorit?

NINA: Bi se igral z mano?

FRINIK: Kaj?

NINA: Bi se igral z mano?

FRINIK: Kaj ne vidiš, kaj počnem?

NINA: Ne.

FRINIK: Kako ne vidiš? Si slepa?

NINA: Ne.

FRINIK: Potem bi morala videt, da bežim.

NINA: Pred kom pa?

FRINIK: Ne vem.

NINA: Kako ne veš, pred kom bežiš?

FRINIK: Vedno je na svetu nekdo, pred katerim je potrebno bežat. Se ti ne zdi?

NINA: Ne razumem.

FRINIK: Ma seveda ne razumeš, saj imaš še plenice.

NINA: Ne, pa jih nimam. 8 let imam. Hodim v tretji razred.

FRINIK: No ja. ... Kje pa sta mamica in oči?

NINA: Mamica na kavču pije kavo in je dietne prepečence. Očija ni. Moja varuška je pa tudi morala it.

FRINIK: Zdaj me dobro poslušaj ...

NINA: Ja?

FRINIK: Če v sobo vstopi tvoja mamica, bom takoj zbežal. Ti nisi videla nič.

NINA: Tukaj si popolnoma na varnem. Mamica ne bo prišla v sobo. Oči tudi ne. Varuška tudi ne. Psa nimamo. Mačke nimamo. Pred nikomer ti ni treba bežat v moji sobi.

FRINIK: Pred nikomer mi ni treba bežat? To je nemogoče. Jaz moram bežat.

NINA: No, če že hočeš bežat, lahko bežiš pred mano. Ti loviš. Oziroma, jaz lovim, ti pa bežiš!

FRINIK: Pred tabo pa ne morem bežat. Bežim samo pred odraslimi. Ti ne šteješ.

Čudna kreatura je zopet pred našimi očmi. Prikrita, a vidna.

Nebotičnik se zopet malenkost zatrese v svojem drobovju.

Nina se zdrzne, a čisto za hip. V naslednjem tudi sama beži, ne vem, pred kom. Beži.

LUCIJA in KARLOTA

KARLOTA: Buona sera signora? Ste dobro danes? Ste v redu spali? Vas ni nič zmotilo med spancem?

LUCIJA: Nič! Čisto nič! Spala sem kot dojenček. (*Karlota zakašlja*) Ali me hočeš zdaj ti spraviti v slabo voljo s tem kašljanjem?! Bi me rada okužila?

KARLOTA: O, ne, kje pa signora!

LUCIJA: Kje je moj otrok? Je že v šoli?

KARLOTA: O, seveda signora. Seveda je že v šoli, saj je ura že nekaj do mezzogiorno, signora.

LUCIJA: Ste na kaj namigovali?

KARLOTA: O, no, no, no ...

LUCIJA: Mogoče na to, da sem dolgo spala?

KARLOTA: O, no, no, no ...

LUCIJA: Mogoče na to, da nisem videla otroka že cel teden?

KARLOTA: O, ne, ne gospa! Nič takega. Samo odgovorila sem vam na vašo domando.

LUCIJA: Naslednjič se res omeji samo na odgovarjanje na *domando*. Dovolj imam tega vtikanja v zadeve, ki se vas ne tičejo!

KARLOTA: Tudi vaša deklica je lepo spala. Vsa nasmejana se je danes zjutraj prebudila. Pa veliko skledico kosmičev je pojedla. In krilo, tisto modro z roza črtami sva oblekli in roza plašček. Pravi bombonček je bila.

LUCIJA: Kaj sem ti mogoče zastavila vprašanje?

KARLOTA: Ne.

LUCIJA: Zakaj pa odgovarjaš?

© Samanta Kobal

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

KARLOTA: Samo pripovedujem vam, ne odgovarjam. Verjetno vas zanima, kako je kaj vaša Ninica.

LUCIJA: Črno kavo bi in dva dietna prepečenca. Jedla bom v dnevni sobi čez natanko 5 minut.

KARLOTA: Ampak, oprostite gospa, jaz sem varuška, ne pa vaša postrežnica.

LUCIJA: Si kaj rekla? Nisem slišala. Tako potiho govoriš. Preveč potiho govoriš za varuško. Mogoče si bom morala poiskat drugo. Ne vem, če si ustrezna za mojo malo, najdražjo Ninico.

KARLOTA: Gospa?

Gospa lenobno vstane, naredi korak ali dva, nato ji nekaj zamaje ravnotežje. Jezno se popravi in odkoraka ven iz sobe.

Karlota se ozre za svoj hrbet, zdi se ji, da jo nekdo opazuje.

MARKO IN BARBARA

MARKO: Dober dan!

BARBARA: Kaj se pa tako derete! Malo tišje prosim! Ni več miru na tem svetu! ... Kaj veliko zahtevam? A? Veliko zahtevam? ... Zakaj ne odgovorite? Zakaj ste tiho? ... Zdaj, ko bi morali odgovarjat, ste pa tiho!

MARKO: Samo pozdravit sem vas hotel. Nova soseda sva. Nič drugega.

BARBARA: Od kdaj sva nova soseda? Od danes?

MARKO: No ... ne. Ne od danes.

BARBARA: No, od kdaj?

MARKO: Od par let nazaj.

BARBARA: Ja, točno tako. Od par let nazaj sva NOVA soseda. In danes, po preteklih NEKAJ letih, se mi vi na uho derete DOBER DAN! Čestitam!

tišina

Je pa res, da vas že precej časa nisem videla. ... Kje ste pa bili?

MARKO: Ja, dve leti se nisva videla.

BARBARA: No, kje ste bili? ... Hecno, niti opazila nisem, da vas ni več tukaj. ... Niti opazila nisem, niti opazila nisem. Umrla bom! Alzheimerjevo bolezen imam! Ničesar se ne spomnim več!! Kako je ime moji mami? Ne vem! Kako se imenuje moj frizer, zobozdravnik, ginekolog, sodelavka, prodajalec cigaret? Ničesar več ne vem!

MARKO: Na zdravljenju sem bil.

BARBARA: Kaj, vi na zdravljenju? Vi?! Jaz bi morala na zdravljenje! Jaz! Kaj ne vidite, s kom je nekaj narobe. Z mano! Ne pa z vami!

MARKO: *(Barbara se razburja nad stanjem, ki ga je pravkar odkrila pri sebi in zato Franka ne poslušša)* Droge. Joint na joint in je pamet šla. ... Ampak, brez panike. Zdaj sem s tem opravil. Ni bilo preprosto, a zdaj sem zunaj. ... Saj veste, kako gredo te stvari, ne? En joint v družbi, pa naslednjič še eden in dva pa tri, pa nekdo prinese še kaj za v nos, vse skupaj poplakneš s pijačo, dobro ti gre, srce tolče v čudovitem ritmu akcije, ti si nad vsemi, svet vrtilj na prstu in samo greš, naprej in grabiš še in še. ... A zakaj sem to počel, me sprašujete? ... Zato, ker sem bil brez tega doma in v družbi neviden, kot da ne obstajam. Ljudje so gledali skozme. Nihče me ni jemal resno. Nihče me ni upošteval! Za vse sem bil iz dneva v dan bolj neviden!! Neviden! ... Me vidite??? ... Halo??? Ste slišali, kaj sem vam pravkar govoril??? ... Me slišite????!!!

BARBARA: Zakaj se pa tako derete! Malo tišje prosim! Ni več miru na tem svetu! ... A veliko zahtevam? A? Veliko zahtevam? ... Zakaj ne odgovorite? Zakaj ste tiho? ... Zdaj, ko bi morali odgovarjat, ste pa tiho!

Dvigalo se zatrese in zaustavi med dvema nadstropjema. Barbara histerično kriči in tolče po vratih, po stenah dvigala. Marko se zvija v klobčič in leze po steni dvigala na tla. Nezemljanka je z njima v dvigalu, a zdi se, da ju nihče od dvojice ne vidi. To minutah Barbarinega kričanja in tolčenja ter skakanja v dvigalu, se mehanizem prebudi in dvigalo potegne v pravo nadstropje. Barbara izstopi. Brez pozdrava, brez pogleda, malomarno in brezbržno za celotno svojo okolico. Markovo telo zleze na tla, v čudnih trzljajih, ki so med ihtenjem in spazmičnimi gibi, počasi tiplje za telefonom. Z muko ga izvleče iz hlač, bulji vanj. Zdi se, kot da se ga boji imeti v rokah, boji se ga dotakniti, boji se zreti vanj. Vrata dvigala se zaprejo. Ne uspemo več videti, ali marko telefon uporabi ali se zgodi kakšna druga akcija. Zaslišimo predirljiv Markov krik.

ANDREAS in ŠPELA

ANDREAS: *(teče gor in dol po stopnicah nebotičnika, v rokah drži dve uteži)* 99, 100, 101, 102, 103 ... to je že tretjič danes, da tečem gor in dol po stopnišču. Kako genialna je ta rešitev! Kako, da nisem že prej pomislil nanjo?! Jaz pa sem plačeval bajne vsote v fitnesu! Kakšni oderuhi! Osebni trenerji, ja! Pa še kaj! Samo denar jim gre po glavi. In umetni proteini. Banda bodybuilderska! Pha! 189, 190, 191 *(mimo njega po stopnicah priteče Špela in Andreasu iz rok pade utež)* Ej ti, pazi malo! Kaj pa tako dirjaš?

ŠPELA: *(Se ustavi in jo previdno in počasi meri od glave do pet)* Si sam?

ANDREAS: Si sam, kaj?

ŠPELA: Če si sam, ne?

ANDREAS: Kje, če sem sam? Na splošno? Tukaj? Danes? V tem trenutku?

ŠPELA: Tukaj, danes, v tem trenutku.

ANDREAS: Kaj vidiš še koga?

ŠPELA: Ne.

ANDREAS: Torej?

ŠPELA: Si sam.

ANDREAS: Točno!

ŠPELA: Kaj pa približno pol ure nazaj? Si bil tudi sam?

ANDREAS: Vprašaj, kaj te muči, dekle.

ŠPELA: Iščem nekoga.

ANDREAS: Aha.

ŠPELA: Mlada, srednje visoka, temnolaska.

ANDREAS: In?

ŠPELA: In? In? Si jo videl?

ANDREAS: Ne.

ŠPELA: Govori čuden, nerazpoznaven jezik? Pa tudi obnaša se totalno weird.

ANDREAS: Ne, nisem videl nič kaj podobnega. Kdo pa je dekle? ... Kdo si pa ti? Še nikoli te nisem videl v našem nebotačniku.

ŠPELA: Iščem jo. Zbežala je iz znanstvenega laboratorija. Pomembna najdba je.

ANDREAS: Ti jo pomagam iskat?

ŠPELA: Ni panike. Zmorem sama.

ANDREAS: Se ti zdi? Nekam švohica se mi zdiš.

ŠPELA: To je samo navidezno. ... Imam močno stvar, ki me brani (*iz žepa potegne revolver*).

ANDREAS: Ti se pa ne hecaš, a beybi? Uf! To mi dogaja, veš, beybi. Dobro si to uganila.

ŠPELA: V glavi ima vgrajen mikročip, na katerem so vsi podatki z njenega planeta. Prihaja s planeta MINGXXSEPTAQ, ki ima vse potrebno za bivanje človeka. Naš načrt je počasi tja začel seliti višek prebivalstva. Dva milijona ljudi je že spakiralo svoje imetje in čakajo na prevoz za novo domovanje in - trapa zbeži iz laboratorija. S tem je ogrozila preseljevanje človeštva na druge planete.

ANDREAS: A, ja, tako vi rešujete naš planet? Tu smo vse zasrali in zdaj se bomo s pomočjo nezemljanov selili na druge planete in še tam vse posrali in potem od tam, bomo šli kam? Skozi črno luknjo v drugo galaksijo?! Ne verjamem, da tamkajšnji prebivalci komaj čakajo na nas. Ne vem, če smo kje sploh zaželeni gostje?!

ŠPELA: Ti pa si pametnjakovič, kaj! Ti puhti iz mišic, kaj? A? Vsa ta pamet? ... Kje si bil, ko smo iskali pametne ljudi za pomoč pri načrtu evakuacije, a?! Pha! ... Ne znamo jezika. Nujno potrebujemo prevajalca. Kako naj se ljudje znajdejo na drugem planetu?

© Samanta Kobal

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

Saj nič ne znajo. Tu na zemlji so popolnoma nekoristni, ker razen fb, instagram in twitter profila ni nič drugega v njihovem življenju. Tik tok nivo, ki pojma nima, kako se svet v realnosti vrti. Še opazili ne bodo, kdaj bodo pristali na drugem planetu. Zato bi se jih radi znebili in zato rabimo nekoga, da jim pomaga najt nastanitev, kjer se bodo povezali z omrežjem in viseli na socialnih omrežjih do konca večnosti. Tam ne bodo nikogar motili. Zemlja bo postala raj in prostor za petičneže z denarjem. Njim ne gledamo pod prste. Oni lahko počnejo, kar jim srce poželi.

ANDREAS: *(brezbrižno na vsebino in precej bolj zainteresirano na pojavo)* A razumem. No, ne razumem, a naj ti bo. ... Res, nerodna situacija. Bom malo pogledal naokoli, če želiš.

ŠPELA: No, daj!

ANDREAS: A maš ti kakšnega fanta? A bi šla z mano na eno pijačko? Dve, tri? V diskača?

ŠPELA: Ti se hecaš, ne?

ANDREAS: Niti ne, beybi.

ŠPELA: Pa se tebi sploh sanja, kdo sem jaz?

ANDREAS: Pa niti ne beybi!

ŠPELA: *(Mu položi revolver na sence)* Se ti zdaj sanja, kdo sem jaz?

ANDREAS: Opa, taka si ti! Ja, ja, to mi deli beybi! To!

Nezemljanka se zabava. In preizkuša Andreasove uteži, ki še zdaleč niso lahka stvar. Andreas je pa preveč zabljen v Špelo, da bi opazil, da se z njegovimi utežmi nekaj dogaja.

ZOJA, MARJETA, VANGA

VANGA: Petek 13.. Pravšnji dan za pogled v stekleno kroglo. Ljubica moja, kje si se skrivala toliko časa. *(Jo vzame ven iz škatle ter jo odvija iz široke cunje)* Veliko časa je preteklo, od kar sva se nazadnje družili, a ne? *(jo previdno odvije in jo položi na mizo)* Da vidimo, kaj mi prinaša dan. *(gleda v kroglo in naenkrat v njej zagleda nekaj neljubega, oz. bolje rečeno, v njej zagleda nekaj zelo zoprnega)* Ne morem verjet!?! Prav danes si namenjena k meni! Te nisem videla že 10 let, pa bi mi bilo res super, če bi tako ostalo še naslednjih 10!, ali naslednjih do neskončnosti *(potrka na vrata)*. Ojoj! Tako bliskovito se stvari dogajajo danes? Za znoret! Iz krogle naravnost pred vrata. *(se obotavlja, ker ne ve ali naj odpre vrata ali naj se naredi, kot, da je ni doma. Naposled le odpre vrata.)* Kar naprej.

ZOJA: Čao! Čao! Čao! Jaz sem, tvoja mlajša sestra. Si me kaj pogrešala vsa ta leta?

VANGA: Kaj delaš tukaj?

ZOJA: Aha, nič me nisi pogrešala. Razumem.

VANGA: Ponavljam vprašanje, kaj delaš tukaj?

ZOJA: Veš, nekaj sem izvedela.

VANGA: Kaj?

ZOJA: Kje se skriva najina sestra.

VANGA: Pa kaj je zdaj to? Neka čudna drama, v kateri nastopaš in jaz sem publika, ali kaj? Realiti šov? Kje so pa snemalci?

ZOJA: Par dni nazaj ...

VANGA: Ok, razumem, oder je tvoj. Sama ušesa so me. Moja krogla mi nje sploh ni omenila. Si prepričana, da je informacija točna?

ZOJA: Poslušaj me ... po koncu mojega veličastnega ...

VANGA: Se lahko prenehaš hvalit. Hvala! Ušesa me začnejo bolet od tvoje lastne hvale.

ZOJA: Ok, ne bom več. Ampak koncert je bil res veličasten ... no, po koncu, ko sem se vrnila med poslušalce, v najnovejši kreaciji Dolce & Gabbana zlate barve posute z zelenimi smaragdi, me je ustavil mlad, šarmanten moški. Bila sem prepričana, da je moj veliki oboževalec in me bo zdaj, zdaj zaprosil za avtogram ...

VANGA: Bruhala bom od ogabnosti! Lahko prenehaš s temi svojimi zvezdniškimi nebulozami. Običajna pevka kratkega dosega si. Če imaš 50.000 sledilcev na Instagramu, še ne pomeni, da si svetovna zvezda. Daj, umiri se.

ZOJA: ... *(ji gre na jok, a se ne da)* No, ni me prosil za avtogram. In, če si ti zagrenjena, ker si prekinila vse socialne stike zaradi – zaradi česa že? – potem ni treba, da sikaš vame in me žališ!

VANGA: Ne morem verjet?! Kako si je dovolil, da te ni zaprosil za avtogram?!

ZOJA: *(jok gre v jezo)* Sama zloba in zagrenjenost te je! ... Vprašal me je, če sem jaz Marinina sestra. A? Najprej sploh nisem razumela vprašanja, veš. »Ja, jaz sem Marinina sestra. Kje pa je Marina? Že par let jo iščemo.« ... »Pri meni doma«, mi odgovori.

VANGA: Kdo pa je ta tip?

ZOJA: Očitno eden od njenih prijateljev. Ne vem? Mogoče fant? Mož?

VANGA: Dve leti jo že iščeva po celem svetu. Dve leti! Od nje ne duha ne sluha. Interpolu se ne sanja, kje bi bila. In lepega dne nek moški pristopi k tebi, te prime pod roko, te odvede v miren kotiček in ti, meni nič, tebi nič pove, da je najina sestra pri njem.

ZOJA: Ja.

VANGA: O, ne! Tako preprosto pa že ni! Ne more bit tako preprosto! Stvari v življenju niso nikoli tako preproste in to je ena navadna tvoja izmišljotina.

ZOJA: Ne pa ni! In, ja. Vidiš draga sestra, tako preproste so reči v življenju. Problem je v tebi, ker si totalno asocialna, obsedena z zgodbami v kristalni krogli in zaprta v stanovanju že par let. Prestrašena nad svetom, ki se dogaja zunaj. Karantene je že zdavnaj konec, ljudje svobodno hodimo naokoli, se družimo. Kaj pa ti? Ti pa buljiš v kroglo, ker upaš, da ti bo razkrila vse skrivnosti tega sveta. Z nikomer se ne družiš. TV-ja nimaš, telefona nimaš, sploh ne veš, kaj se v svetu dogaja. In krogla ne ve vsega!

VANGA: TV, časopisi in telefoni ubijajo. Same lažne novice, samo dnevno sranje. Samo moji krogli zaupam, ona se nikoli ne zlaže.

ZOYA: Ja, seveda, pa kaj še!! *(se zagleda v kroglo in se občuduje)*

VANGA: Ej, ne glej se v mojo kroglo! Si zmešana, lahko ji zamešaš energetska polja. ... *(pogleda v kroglo in ugotovi, da ji je sestra s svojim gledanjem v kroglo že zamešala energetska polja)* Ne, vse se je pomešalo. Krogla ne dela več, tako kot bi morala. Vse si uničila! ... Kot vedno! ... Kamor koli prideš, vse uničiš! Najino prijateljstvo si uničila, Marina je odšla zaradi tebe ...

ZOJA: Ali je odšla zaradi tebe in tvoje namišljene prijateljice?

VANGA: Ali zaradi tebe in tistega tvojega zmešanega fanta, ki se začne trest vsakokrat, ko zasliši besedo Harry Potter!

ZOJA: On je bil vsaj resničen, tvoja namišljena prijateljica pač, ne! *(potrka na vrata)*

MARJETA: *(vstopi ne da bi počakala, da zasliši dovoljenje naprej)* Kaj bi moji zmešani sestri želeli od mene? *(obe ji skočita v objem)* Prihranita mi te domačnosti.

MARJETA: Kaj bi radi od mene?

VANGA : Smo družina ali nismo?

ZOJA: Ja, smo družina ali nismo?

MARJETA: Smo bili.

ZOJA: Smo bili, kaj? A, družina? Kaj pa zdaj? A, zdaj pa nismo več?

VANGA: Kaj, vse to samo zaradi namišljenih prijateljice in fanta ali kaj?

© Samanta Kobal

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

MARJETA: Kakšno sramoto sta mi naredili! Jaz ljudem razlagam, v kakšni intelektualni družini sem rasla ... in potem ...

VANGA: Potem kaj? Tvoji velecenjeni prijatelji izvejo, da je tvoja starejša sestra vedeževalka in tvoja mlajša sestra estradna pop pevka.

MARJETA: Natanko tako!

ZOJA: In kaj je s tem narobe? Jaz sem samo jaz. A jaz ne smem bit samo jaz? A moram bit to, kar družba hoče, da sem?

MARJETA: Ja! In, ne, ne moreš bit, to, kar se ti zazdi, da bi bila. Družba ima določena pravila, ki se jih moramo držat. Mi smo stebri družbe! Mi smo intelektualci.

VANGA: Ma kakšno sranje nakladaš! Kaj ti res temu, kar govoriš, verjameš? Pravi intelektualci verjetno nimajo nič proti najinim izbiram poklica, kajne? Tebe to moti. Samo tebe! Midve nisva po tvoji podobi narejeni in zato si se naju znebila, kot dveh gobavih sester.

MARJETA: Druge izbire mi tudi nista pustili. Jaz si nisem tako zamišljala svoje družine. Zakaj ne moreta bit preprosto normalni? Pop pevka dvomljivega slovesa in vedeževalka?! Lahko bi bili vse drugo, samo to ne.

VANGA: O, glej ga zlodeja, pa prav to sva, kar ne bi smeli bit!? Ne razumem, zakaj ti je tako težko sprejet drugačnost.

Zoji je ta pritisk in kreg preobremenjujoč, prične peti. Sprva tišje a glasnost se naglo dviga in počasi doseže tako jakost, da morata Vanga in Marina že skoraj kričati, da bi se slišali.

MARJETA: Jaz nisem za drugačnost in pika! In preziram vsakogar, ki to podpira. Na svetu smo tisti, ki vemo, kaj je dobro za ljudi in tisti, ki zaradi svojih izkrivljenih idej živijo nam podložno življenje.

VANGA: A se ti sploh slišiš? Kakšne neumnosti pa govoriš? Pa kdo ti je tako spral možgane?

MARJETA: To, kar vidve počneta, je en navaden blef! Samo poza vaju je! Samo poza!

Zoja prepeva z vsem zanosom.

VANGA: Samo poslušaj se, kaj govoriš in ti bo hitro jasno, kdo tukaj najbolj blefira!

MARJETA: Pevka v bleščočih oblekicah in vedeževalka, ki laže ljudem, da nekaj vidi v tej svoji krogli, v bistvu pa blefira in nateguje ljudi, da ji plačujejo.

VANGA: No, poglej v kroglo, pa mi povej, kaj vidiš in če je vse to res blef. Če bo krogla s tabo sploh hotela spregovoriti!

VANGA: Na. *(ji pokaže znak, da je zdaj dovolj)*

MARJETA: *(najprej noče, no naposled jo pa le premami in pogleda v kroglo)* Blef! Saj sem rekla, da je to blef!

VANGA: Kaj pa je? Kaj vidiš?

MARJETA: Nezemljanko v stolpnici. Oh, seveda! Nezemljanka! ... Tudi tvoja krogla blefira, tako kot vidve obe!

Zoja prepeva z vso svojo dušo. Zelo lepo poje. Njena pesem odpira srca.

MARJETA: Prenehaj se dreti! Ušesa me bolijo od tvojega neznosnega dretja! To ni nobeno petje! To je zavijanje siren! Groza! ... Samo bleferstvo vsepovsod.

VANGA: Zate smo vsi, ki ne mislimo tako kot ti, nezemljani.

MARJETA: Blef! Samo blef!

Zoja prepeva s celim svojim bitjem in njena glasba preplavlja celoten nebotačnik. Nekateri stanovalci se ob petju ustavijo in prisluhnejo, nekateri zaloputnejo z vrati, nekaterim odmahnejo z rokami in še bolj jezni in nejevoljni nadaljujejo z dnevnimi opravki.

Nezemljanka pleše, lahkotno v ritmu Zojinega petja.

NEZEMLJANKA in SOFIJA

SOFIJA: Jaz sem včasih plesala. Zdaj ne plešem več. Dve leti nazaj sem si zlomila nogo. Odprt zlom stegenice. 57 železnih vijakov mi je gledalo iz noge. ... Nič kaj takega nisem počela. Samo po cesti sem hodila. ... Na vaje sem bila namenjena. ... Na križišču pri Park hotelu pa se je vame zaletel nek norec. Nerodno sem padla, kolo se ni moglo ustavit in me je povozilo in stokilska starka z berglo se je od strahu kar sesedla - z vso težo - name. Samo – krak, sem slišala. Naslednji dan sem se zbudila v bolnici. Vame je bolščalo 57 železnih vijakov. ... Ta tip, ki je sprožil čudovito reakcijo je očitno bežal pred nekom. Ja, bežal je pred nekom, ker mi je v opravičilo, ker me je zbil, čez ramo zakričal, sorry bežim. ... Kreten! On je bežal, meni pa 57 vijakov v nogo. Ko ga naslednjič zagledam ... Pogled na 57 železnih vijakov, ki so kot kitajska vojska strmeli vame, je v meni prebudil depresijo najhujše vrste. ... In zdaj sem na antidepresivih. Žrem jih zjutraj, pred zajtrkom, ob poldan, pred kosilom in zvečer pred večerjo. Tako, kot mi je predpisal zdravnik. ... Goltam jih pa tudi po zajtrku, po kosilu, po večerji, pred spanjem in še kdaj vmes. Tako sem si predpisala sama. ... Čisto v redu se imam tako. Sama sem. Nikogar ne motim. Nihče se me ne sramuje. Nihče ne hodi k meni na obiske. *(potrka na vrata)* ... Aha, pri sosedu nekdo trka. Bom pogledala, kdo je. *(potrka še enkrat)* Kakšno glasno trkanje! *(teče do vrat in pogleda skozi vratno kukalo – skozenj zagleda nekaj, česar ni pričakovala)* Nekdo trka na moja vrata. Kdo pa je to? ... Ja? Želite?

NEZEMLJANKA: *(njen glas posebno, nenavadno zveni)* Dober dan!

SOFIJA: Kdo ste?

NEZEMLJANKA: Lahko vstopim, prosim?

SOFIJA: Kako pa govorite? ... Zakaj bi vstopili? ... Ste namenjeni k meni? K meni?

NEZEMLJANKA: Lahko vstopim, prosim?

SOFIJA: K meni nihče več ne zaide. Kdo si ti? *(Sofija odpre vrata in nezemljanka vstopi, postavi se na sredo sobe, nepremično stoji in zre Sofiji v obraz. Nezemljankin obraz je en*

sam nasmešek. Pridušeno mrmra melodijo, ki se nežno in sramežljivo prične razlegati po sobi. Tiho zreta ena v drugo. Nezemljanka pomežikne in televizija se zapre. Sofija z osuplostjo na obrazu spremlja dogajanje.) Zakaj si prišla prav k meni? Si se zmotila in pozvonila na napačni zvonec? Mene so že zdavnaj vsi pozabili. Sem samo še del nekega stanovanja.

NEZEMLJANKA: Želela sem te vprašat, kako se počutiš danes? Ali ti je kaj bolje? Prišla sem ti delat družbo. Se pogovarjat s tabo. Osamljenost res ni prava družba zate.

SOFIJA: Nič ne razumem! Si se res zmotila in pozvonila pri napačni Sofiji? Jaz sem Sofija, tista Sofija, na katero je ves svet pozabil. ... Kdo si? Zakaj bi mi delala družbo? Kdo te pošilja? Saj nikogar več nimam, da bi te poslal k meni.

NEZEMLJANKA: Mogoče lahko klepetava do večera ali še dlje? Ali greva na sprehod? Tudi pleševa lahko. Ples mi gre dobro od nog. Igrava karte, tudi na izlet te lahko povabim. O čem bi se rada pogovarjala? Z mano se lahko pogovarjaš o vsem. Prav vse mi lahko poveš.

SOFIJA: Ne razumem te. ... Prišla si k meni zato, da bi mi delala družbo? ... Koliko časa že nisem slišala človeškega glasu? ... A je to človeški glas? Je to človeški glas?

NEZEMLJANKA: Glas je glas. Tvoj je zelo prijeten. Rada ga poslušam. S teboj bo prijetno klepetat. Tudi čaj znam skuhat. Lahko ti skuham čaj, če želiš. Katerega piješ? Tudi jaz bom enakega kot ti. Ok?

Nezemljanka se spretno vrti po Sofijinem stanovanju. Prepeva si in pripravlja čaj. Sofija, ki se ne more načuditi dogajanju v njenem stanovanju, ji samo sledi. Ne ve, ali sanja, ali se to res godi pred njenimi očmi. Toplota ji začne prevevati telo. Zdi se ji, da postaja lažja, da tema izginja in se svetloba naseljuje v stanovanju. Ustnice se ji skoraj nezaznavno razlezejo v mali nasmešek, ki Sofijo zaustavi v razmislek in ponovno odkrivanje občutja smeha in sreče.

Nebotičnik se ponovno zdrzne v ne več tako rahlem potresnem sunku. Za prebivalce nebotičnika postaja tresenje resno vprašanje, ki jih sili, da se pričnejo srečevati in se pogovarjati med seboj.

ALENKA in MAJA

ALENKA: Koliko krat sem ti že rekla: »v kavo gre trsni sladkor!« ... A? ... No, ponovi!

MAJA: V kavo gre trsni sladkor. V kavo gre trsni sladkor. V kavo gre trsni sladkor.

ALENKA: No, še, še.

MAJA: V kavo gre trsni sladkor. V kavo gre trsni sladkor ...

ALENKA: Dovolj! Upam, da jutri ne bova ponavljali lekcije. ... Kje sva ostali? Aha, tu ...

MAJA: Mama, a lahko grem zdaj na stranišče?

ALENKA: Kam?

MAJA: Na stranišče?

ALENKA: Niti minuta ni pretekla, odkar sva ponavljali lekcijo. Prav nič se te ni dotaknila?

MAJA: Oprosti, ampak, kaj ima skupnega trsni sladkor v kavi in to, da moram jaz na stranišče?

ALENKA: Kako, kaj ima skupnega? Kako kaj? ... No, ponavljaj! Trsni sladkor v kavi in lulanje ob neprimernem času imata veliko skupnega! Trsni sladkor v kavi in lulanje ob neprimernem času imata veliko skupnega!

MAJA: Kaj pa, če bi ti ponavljala: Sadisti ne sodijo v družbo, sadisti ne sodijo v družbo!

ALENKA: Ponavljaj!

MAJA: Trsni sladkor v kavi in lulanje ob neprimernem času imata veliko skupnega! Trsni sladkor v kavi in lulanje ob neprimernem času imata veliko skupnega! Trsni sladkor v kavi in lulanje ob neprimernem času imata veliko skupnega! ... zdaj se bom pa polulala v hlače.

ALENKA: V hlače se ne morem polulat, ker nisem dojenček. V hlače se ne morem polulat, ker nisem dojenček. Ponavljam!

MAJA: Če mi ne dovoliš it na stranišče, se bom res polulala v hlače. Pa kaj je s tabo? A to so te tvoje napredne vzgojne metode, ali kaj? A misliš, da boš na tak način iz mene izbila to, da sem lezbijka. A? A? Aaaa???

ALENKA: V hlače se ne morem polulat, ker nisem dojenček. V hlače se ne morem polulat, ker nisem dojenček. V hlače lulajo izprijeni ljudje. V hlače lulajo izprijeni ljudje.

MAJA: Močno me tišči!

ALENKA: V hlače se ne morem polulat, ker nisem dojenček. V hlače lulajo izprijeni ljudje!

MAJA: Res močno me tiiiščiii!

ALENKA: V hlače se ne morem polulat, ker nisem dojenček. V hlače se ne morem polulat, ker nisem dojenček. V hlače lulajo izprijeni ljudje! V hlače lulajo izprijeni ljudje!

MAJA: Tebi se ni potrebno polulat v hlače. Tebe ne tišči na stranišče. Meneeee tiščiiii!!! ... Tebi se ni potrebno polulat v hlače. Tebe ne tišči ...

ALENKA: Menda so v našem bloku videli nezemljanko. Si lahko predstavljaš kaj takega? Pri vseh neuravnovešenih ljudeh na Zemlji, bomo zdaj očitno imeli opravka še z nezemljani. Ne vem, zakaj ne ostanejo lepo kar tam, kjer so doma. A je res treba rinit k nam?

Maja se prostodušno polula na pregrešno drago preprogo, ki krasi mamino alias direktoričino pisarno. Alenko preplavi groza.

ALENKA: Preprogo je potrebno odnest v čistilnico. No, kaj se obiraš. Pa pazi, kako jo boš zvila. Na njej ne želim videt nobene deformacije. To je preproga, za katero sem plačala veliko več kot je vredno tvoje bedno življenje.

SALVATORE in EMA

Salvatore na telefonu. Dokaj razburjen je slišati.

SALVATORE: Ne, danes hočem imet njeno glavo na mojem krožniku! Je to jasno! Danes!/Oggi! ... Pa kdo ji je dovolil, da sama lovi marsovce naokoli. To je moje delo! Jaz jo bom ulovil! Moja bo! ... Ona je moj ključ do večne slave in bogastva. *(mu zvoní drugi klic)* Ja? Nikjer je ni? Kako je nikjer ni!? Iščite naprej? Cercate! Cercate! Mascalzoni! ... Kaj? ... Kako so vas ustavili? ... En nabildan tip vas je ustavil? ... En sam??? ... Pa zakaj vam jaz plačujem fitnes vsak mesec? Zato, da vas vsak, ki ima 5 minut časa lahko prebuta, ali kaj? ... Tip je bil res ogromen in brez usmiljenja se je spravil nad vas?! ... O, poverini, che pena che mi fate? Zakaj pa je to naredil??? ... Zakaj? Perhcé?... Ker noče, da se podite po njegovi stolpnici?! ... Da mi jo najdete, mulo, še danes! Oggi! Jasno! Chiaro?

(na prizorišče vstopi Ema. Nekaj razmišlja in Salvatora sploh ne opazi. Šele, ko Salvatore zavpije, se Ema zdrzne in opazi neznanega človeka pred seboj)

EMA: Dober dan!

SALVATORE: Dan!

EMA: Ste se izgubili?

SALVATORE: Niti ne!

EMA: Še nikoli vas nisem videla tukaj.

SALVATORE: Vedno je enkrat prvič, a ne.

EMA: A koga iščete?

SALVATORE: Ne.

EMA: A ste se izgubili?

SALVATORE: Sem ti že povedal, da ne. No! Sparisci! Ma vai, vai!!

EMA: Vam lahko kako pomagam?

SALVATORE: Ne. (*krajši premor*) No, v bistvu, ja. Lahko mi pomagaš.

EMA: Kaj pa?

SALVATORE: Iščem dekle. Guarda qui. (*ji pokaže sliko*) Si jo mogoče kje videla. Danes, tu okoli?

EMA: (*si ogleduje sliko*) Ne. Še nikoli je nisem videla. Ste prepričani, da se potika tu naokoli. ... Je vaša punca? Kako je luščna!

SALVATORE: Ne, ne ni moja punca. Assolutamente no! Zaradi drugih stvari jo iščem.

EMA: Ah dajte no, priznajte, da je vaša punca.

SALVATORE: Ni moja punca!

EMA: Kako je luščna ta vaša punca!

SALVATORE: Ni moja punca! (*izgubi potrpljenje in vzkipi*) Ma sei scema???

EMA: No, prav. Pa ni vaša punca! Kdo pa je potem, če ni vaša punca?

SALVATORE: Te čisto nič ne briga, smrklja.

EMA: Zakaj jo pa potem iščete?

SALVATORE: (*že čisto »penast okoli ust«*) Si jo videla ali je nisi?!

EMA: Kaj si gluha ali kaj? Nisem je videla! Če jo bom videla ji bom povedala, da jo išče en penast čudak! ... (*v odhajanju*) Sem pa malo prej videla nezemljanko. Sem mislila, da je ona čudna, pa si ti veliko bolj čuden od nje. Da veš!

SALVATORE: Kajjj! Pridi nazaj! (*izza pasu izvleče pištolo in jo nameri v Emo*) Torna qui! Subito! In questo istante! Subito!!!

Nezemljanka se zabava. Krohota na glas. Človeške zmešnjave jo veselijo in navdušujejo.

ŽANA, ANUŠA, SALVATORE, EMA in NAPOVEDOVALKA

Manekenki na snemanju nove kolekcije policijskih uniform.

NAPOVEDOVALKA: Pozdravljeni s prizorišča, kjer se bodo vsak čas pričela fotografiranja za katalog policijskih uniform, za pomlad – poletje 2023. Skoraj neverjetno je dejstvo, da so se tudi policisti odločili za izdajo kataloga uniform. Zakaj taka odločitev? Po statistikah, ki jih je med prebivalci izvedla javnomnenjska agencija Moje mnenje, je policija sklenila, da je izdaja kataloga obvezna za rast ugleda policistov in policije med državljani. Prebivalci dežele so namreč za javno anketo povedali, da je uniforma policistov in policistk izjemno pomembna za ugled policije in za uspešno delo z občani na terenu. In da bi se policisti in policistke dobro počutili v svojih uniformah, so prebivalci predlagali več različnih modelov uniform, ki si jih policistke in policisti izbirajo sami, glede na svoj osebni stil.

(se obrne naokoli in pred seboj zagleda Salvatora s pištolo)

Pozdravljeni! Najbrž vadite za fotografiranje?

SALVATORE: *(zmeden, ker ne ve, kje je pristal)* Ne, nič ne vadim. Umakni se mi s poti! Nekoga iščem. *(v tistem pa na prizorišče stopita Žana in Anuša, oblečeni v policistke. Vladimir hitro skrije pištolo. Dekleti ne vesta, da imata opraviti s šefom mafije. Mislita, da je eden od delavcev na setu)*

NAPOVEDOVALKA: To pa je olika, to! Neotesanec! ... In ne mahaj s to pištolo vse naokoli. Obnašaš se, kot da bi bila prava. *(Salvatore jo srepo pogleda in naperi pištolo vanjo, ter uprizori nemo gesto streljanja v napovedovalko. Napovedovalka se gre njegovo igro, odigra padec pod strelom, nato ustane in mu da vedeti, kaj si o njem misli)*
Prepotentnej in nadutež!

ŽAN: Ej, ti! Pridi malo sem!

SALVATORE: Kdo, jaz?

ANUŠA: Ja, ti. Prav ti.

SALVATORE: Zakaj pa? Kje je problem?

ŽAN: Pridi no sem, če ti rečem.

SALVATORE: Imate problem policist? Tokrat nimate nič proti meni.

ANUŠA: Kaj hočeš, da prideva midva bližje?

NAPOVEDOVALKA: Obnaša se kot glavna zvezda, paradira gor in dol s pištolo in ustrahuje vse nas ostale. Ti misliš, da je naše delo manj pomembno od tvojega, ali kako? Ne razumem te arogance?!

SALVATORE: Ti, ti, ti ... kokoš kokošasta ... utihni! Silenzio! Mi fai impazzire!

Na kraj dogodka se vrne Ema.

EMA: A, tukaj sta že policista! Odlično. Hitra sta. Sem vaju klicala 10 minut nazaj, pa sta že tu.

SALVATORE: Kaj si naredila?

EMA: Poklicala policijo!

ANUŠA: To bo pomota ...

NAPOVEDOVALKA: Pametno! Zelo pametno mlada dama! Tega petelina je potrebno zakleniti v najbolj oddaljen kotiček tega planeta! In mu odreči svetlobo! In vodo! In hrano! ...

ŽAN: V redu, je, v redu. Pomiri se.

SALVATORE: O, ja. To bo pomota! *(je na robu živčnega zloma, napovedovalka se neprestano zaganja vanj, tudi ona zgleda, ja je malo poblaznela)*

ANUŠA: Midva nisva ...

SALVATORE: Jaz bom vse vas ...

© Samanta Kobal

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

NAPOVEDOVALKA: Brez hrane in vode!

EMA: Nista, sta ... on je ta čudak, ki se potika naokoli.

SALVATORE: Utihni smrklja! Ma sei fuori??!! Silenziooo! Mi stà per esplodere la testa!
Che gentaccia!

ŽAN: Midva nisva policista. *(Salvatore presliši)*

ANUŠA: Pravkar se nahajamo na ...

NAPOVEDOVALKA: Ja, nekdo naj mu pove, kje se nahajamo. Fant se je očitno zmotil!
Nismo na tvojem privat foto sešnu! Nismo! Ne, ne, nismo! *(cepeta z nogami, vpije, ne vemo, komu se bolj meša, Salvatoru ali njej. Nihče več ne ve, kaj se dogaja).*

SALVATORE: *(potegne pištolo izza pasu)* Allora silenzio! Zitti! Roke gor in tišina!

ŽAN: To je zdaj vaja ali gre zares?

NAPOVEDOVALKA: Allora silenzio! *(ga oponaša)*

ŽAN: Daj, umiri se. Ne začenjaj zdaj še ti!

NAPOVEDOVALKA: Roke gor in tišina! *(ga oponaša)*

ŽAN: Prenehaj! *(Napovedovalka še naprej maha z rokami, a jo Žan prime in jo zaustavi. Ona še naprej brca in cepeta z nogami)*

ANUŠA: Nihče nama ni povedal, da je potrebno zvadit tudi akcijo. *(Salvatoru)* Kdo je tebi dajal napotke?

SALVATORE: Meni nihče ne daje napotkov! Jaz dajem drugim napotke! Chiaro?

ANUŠA: A, torej si ti režiser. Živijo, jaz sem Anuša.

SALVATORE: Salvatore! In zdaj ... mani in alto!!!

NAPOVEDOVALKA: Ma kakšen režiser neki! Pokvarjenec je, ja, to je on. Grozi s pištolo in se ima za nekoga, ki je nekaj več od nas. In vidva, vidva se mu zdaj še prilizujeta.

ŽAN: (*Napovedovalki*) Zdaj pa dovolj! ... Nisva vedela, da bova morala tudi igrat. ... No, saj nimava nič proti. A ne?

ANUŠA: Ne, ne nič. Vse super. Samo prosim, ne deri se. Nisva gluha pa tudi ne vem, zakaj bi se moral dret na naju. Če si režiser še ne pomeni, da se lahko dereš na ljudi okoli sebe. Malo spoštovanja, prosim.

ŽAN: In zdaj se lepo umiri in nama povej, kako bo potekala scena. Je kaj besedila? To bo samo postavitve za fotografiranje ali se bo tudi snemalo?

SALVATORE: (*Zagrabi Žana in mu nastavi pištolo na čelo*) Kje je nezemljanka? (*Vsi ga samo debelo gledajo*) Dov'è?

ŽAN: Nezemljanka je v scenariju? Ne vem, če to sodi na modno revijo za policijske uniforme?

NAPOVEDOVALKA: Nezemljanka! ... Ti si eno nezemljansko teslo!

SALVATORE: Adesso ti amazzo con le mie mani! Te lo giuro! Adesso! (*gre grozeče proti njej*)

NAPOVEDOVALKA: Misliš, da se te bojim, ti, ti, prepotentnež. (*in se mu umika, a ga še vedno srepo gleda naravnost v oči*).

ANUŠA: To je že prava kriminalka.

SALVATORE: Kakšna modna revija policijskih uniform? Ma cosa dici?

ŽAN: Ja, ti si režiser. Ti bi moral vedet, kakšna modna revija.

ANUŠA: Midva sva samo manekena.

SALVATORE: Pa kje sem pristal? Che manicomio! Tutti pazzi qui! Tutti pazzi! (*Spusti Žano in steče proč. Med bežanjem se zaleti v nezemljanko.*)

NAPOVEDOVALKA: Strahopetec! Zdaj pa beži!

ANUŠA: Kdo pa je sploh bil ta tip? Režiser najverjetneje ne.

ŽAN: O, poglej – nezemljanka.

© Samanta Kobal

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

ANUŠA: Kje?

ŽAN: Naš »režiser« se je zaletel vanjo. Pa ni je prepoznal, pa čeprav jo išče.

ANUŠA: Kako pa veš, da je tisto nezemljanka? Povsem človeška izgleda. Taka je kot mi.

Celotno dogajanje se sprevrže v slow motion gibanje. Brez besed. Samo glasba in premiki. Nezemljanka radovedno opazuje, nič ne reče, nikomur se ne približa. Slutimo in čutimo, da se približujejo velike stvari. Dogajanje v nezemljankini glavi je tako gosto, da se njene misli pričnejo prelivati v prostor in zavzamejo celoto. Misli se vizualizirajo in postanejo sprožilni moment za celotno dogajanje/gibanje oseb.

PUNČKA: Res me zanima, kaj se zdaj v njeni glavi dogaja? Kdo je ona? Še nikoli je nisem videla (*brska po svoji bazi podatkov v glavi*). Ne, še nikoli. Samo za kratek čas skočim v njeno glavo.

Punčka skoči v njeno glavo, v virtualni svet, v prav tak svet, v katerem se vsakodnevno sprehajamo s pomočjo naših pametnih aparatov.

V vrtincu vsega in vsega odvečnega in pretiranega, narejenega, potvorjenega, neresničnega, pretirano koloriranega se vrtimo v podobah: nešteto dogodkov, ki nas vabijo, da se jih udeležimo, modnih in lepotnih idealov, ki jim najverjetneje ne bomo nikoli kos, gneva, jeze, zlobe, neodobravanja vsega in vsakogar, nestrpnosti, hujkaštva, nasilja vseh vrst in oblik, nasilja politikov in še večjega nasilja influencerjev in novodobnih gurujev. In še veliko več vsega. Tudi svetle, pozitivne zgodbe se odvijajo pred njihovimi očmi. Vsi prebivalci nebotičnika – sveta v malem, so v vrtincu tega dogajanja, ne samo Punčka. Vstopili so v virtualni svet in zdaj so postali del njega. Njihova življenja se vrtijo pred njihovimi očmi, njihova dejanja so jim na dosegu roke, sami sebe opazujejo.

Kaj bodo izbrali? Kako bodo ta svet soustvarjali? Zdaj imajo to možnost. Ga spreminjati, ga kreirati, kajti v njem so aktivni in ne več samo pasivni voyeurji s prstom ali miško po ekranu.

PUNČKA: Huh! Kakšen svet! Pa sem mislila, da sem s sprehajanjem po različnih glavah že vse videla in slišala. Nov dan, novo presenečenje. Vračam se v vrtinec dogajanja.

Preveč me daje radovednost, da bi še naprej klepetala z vami. Pridružite se mi!

© Samanta Kobal

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

Konec